

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 511. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053902720784.pdf
(tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Det andet Pythus er ganske anderledes. Der er kun I Værelse, men der er Stole — en Mængde Skarnbøtter, Øltønder o. desl. er opstablede omkring et højst interessant Bord; Gulvtæppe i Form af Halm paa Gulvet o. s. v., o. s. v. — mageløs Luksus! Sherryen staar paa Bordet, Kortene ligger paa samme, et udvalgt Selskab (de fine eksklusive) sidder om samme. Gæsterne er de to Doctores, Løjtn. S. og jeg. Der drikkes og spilles; jeg vinder 8—9 Sk.; Skoser til — uddeles, kort sagt Ungdommen raser. Nu maa jeg gaa at høre nyt; jeg faar Befalingen, uddeler den, og begiver mig atter til den morsomme Ende af Regimentet, der under min Fraværelse har faaet den eksellente Idé 512 at tilberede en duftende Bøf med superbe Kartoffler, som nydes med den frivillige Vin under den samme muntre Stemning. Majoren har fra det andet Pythus lugtet Bøffen og kommer diplomatisk ind, bliver inviteret, faar et Stykke med, en lystig Sang og — gaar heldigvis igen. Under Maaltidet kommer Skildvagten for Gevær løbende og melder: « Der falder Skud i Kæden! » Paa dette Raab fik man de to første Gange, vi var paa Forpost, Bisselæder i Skoene; Kapt. H. og jeg fór op paa Hestene og jagede ud omkring ved de forskellige Feltvagter; men man bliver klogere. « Det er det sædvanlige Patrouillevrøvl », tænkte jeg, blev ved at spise min Bøf, og lod dem, der skulde til deres Delinger, stikke af. Man bliver mærkværdigt ligegyldig for alt sligt efterhaanden. Da jeg var mæt, gik jeg ud ved Posten for Gevær og hørte lidt Plaffen, meldte, hvad jeg havde iagttaget, og opstillede den rimelige Formodning, at det ikke var noget alvorligt. Lidt efter kom en saaret af 3. Komp. spadserende til Underlægen; han havde faaet en Kugle i Kinden, temmelig slemt nok; han blev forbunden og kørt til Sønderborg. Det var det eneste Tab, vi havde den Dag, og Vedetterne blev paa deres Post, saa at De ser, jeg gjorde ikke Uret i ikke at lade mig forstyrre ved Bøffen. En Timestid efter Affæren kom Meldingen, at et Par stærke Patrouiller havde angrebet Feltvagterne Nr. 1, 2 og 3 o. s. v. Atter Ro. — Mørket falder paa, og Mandskabet, der ligger under aaben Himmel, begynder at tænde Vagtblus. Snart flammer lystige Baal op; Grupper samler sig omkring dem, og dæmpede Sange eller lystige Fortællinger høres rundt omkring. Meget malerisk, men et forbandet Snefog. — Efter et svagt Forsøg paa ved en Bolle udmærket Biskop at faa lidt Gemytlighed tilveje i Pythus Nr. 1, gik vi unge atter hen i Nr. 2, hvor vi endte Aftenen med en lille Loup, hvor jeg atter var heldig. Derpaa inspicerede jeg Vagtilden rundt om, der efter Majorens Mening var for stærk, og gik — i Seng — i Halmen, hvor jeg, paa Grund af Rudemangler frøs gudsjammerligt til næste Morgen Kl. 6, hvor alt fik Ordre til at gaa under Gevær, da et Angreb ventedes.